

קטע מתוך שיחה בין שני לדיקים בדורנו אודות מי השילוח הידוע לפנחס וזמרי.

זה לשונו הקדוש בספרו "מי השילוח" (פרשת פנחס) "וירא פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, ויקח כו', ולא יעלה חם ושלום על הדעת לומר שזמרי היה נואף חם ושלום כי מן הנואף לא עשה הקב"ה פרשה בתורה, אך יש סוד בדבר זה, להנהיג יס... מי שמרחיק עצמו מן היצר הרע ושומר עצמו מן העצירה בכל כוחו עד שאין ביכולתו לשמור את עצמו יותר מזה, ואז כשנתגבר יצרו עליו ועושה מעשה אז הוא בודאי ראוי הש"י, וכענין יהודה וזמרי, ואיחי בת זוגו ממך, וזה הענין היה גם כן, כי זמרי היה באמת שומר עצמו מכל התאוות הרעות, ועתה עלתה בדעתו שהיה בתו זוגו מאחר שאין בכוחו לסלק את עצמו מזה המעשה, ופנחס אמר להיפך, שעדיין יש בכוחו לסלק עצמו מזה וכו', כי באמת היה כאן שקול הדעת, כי גם על פנחס היה מקום לבעל הדין לחלוק, שמאוי בו מדה הנראה לעינים שהוא כעס כמו שבאמת טענו עליו זאת וכו', וזהו שנאמר וסם האיש ישראל המוכה, היינו שהקב"ה הראה לפנחס אחר מעשה שעשה, עם מי היה המלחמה שלו, שאל יתקוב כי נואף גמור היה חם ושלום.

ופנחס מחמת שהיה בא מזרע יוסף שנתברר בסיגופים ונסיונות בענין זה, ולכך הרע בעיניו מאד על מעשה זמרי, ועל זה נאמר כי נער ישראל ואוהביו, וזה ממך ענין פנחס שהיה דן את זמרי לנואף בעלמא, על כן דן אותו קנאין פוגעין בו, ונעלם ממנו עומק יסוד הדבר שהיה בזמרי, כי היה היתה בת זוגו משקת ימי בראשית, כמו שמבואר בכתבי האר"י ז"ל, עד שמשך רבינו עליו השלום לא הכניס את עצמו בזה לדון [לזמרי] במיתה, ונמלא שפנחס היה במעשה הזה כנער, היינו שלא היה יודע עמקות הדבר רק על פי עיניו שכל אנושי ולא יותר, ואף על פי כן השם יתברך אוהבו והסכים עמו, כי לפי שכלו עשה דבר גדול בקנאותו ומסר את נפשו".

אדמו"ר שליט"א: שם זה דבר אחר. שם הוא לא אומר שזמרי עשה זאת אדעתא דהכי, לא כתוב במי השילוח שהוא עשה זאת בהיתר. הוא אומר שבאמת הדבר הזה [שעשה זמרי] היה דבר נקי. כלפי שמיא גליא שזה באמת היה דבר נקי. אבל הוא לא אומר שזמרי עשה זאת בהיתר.

הוא אומר בעיקר על הענין של פנחס, שמה שפנחס עשה היה נקי כנער, אפילו שהמעשה שזמרי עשה לא היה שייך באמת לקנאין פוגעין, מפני שהמעשה הזה היה לו מקום, [כי היה היתה בת זוגו מששת ימי בראשית, כמו שמבואר בכתבי האר"י ז"ל – כלשון "מי השילוח" בפרשת פנחס]. המעשה הזה היה לו מקום, אבל הוא לא אומר שזה היה בהיתר.

הוא רק אומר שיש מציאות שיכול להיעשות כזה מעשה, ולמעלה יש לזה מקום, אבל לא שמותר לעשות זאת לשם שמים.

הגה"צ שליט"א: אם זמרי התכוון לשם שמים זה לא היה מותר לו?

אדמו"ר שליט"א: (זה) לא (היה מותר לזמרי). הוא לא אומר שזמרי עשה זאת בהיתר. הוא מתכוין לומר שקנאין פוגעין בו נאמר רק בדבר שאין לו שום מקום. אבל על מעשה כזה [שיש לו מקום למעלה] אפילו אם הוא עושה זאת באיסור, אין על דבר כזה קנאין פוגעין בו. ענין של קנאות שיבערו על זה שחם ושלום יש ענין של מיעוט כבוד שמים לא יכול להיות על דבר שיש לו מקום למעלה. ועל זה הוא אומר [לגבי הקנאות של פנחס, שאפילו שלא היה שייך כאן ענין של קנאין פוגעין בו, עם כל זה מחדש] שיש ענין של "נער ישראל ואהבהו".

אבל הוא לא אומר שזמרי עשה זאת בגלל שהוא ידע שהוא צריך לעשות זאת. להיפך, הוא אומר שזמרי היה נקי לגמרי, וכאן היה לו משיכה שהוא לא היה יכול שיהיה לו שליטה עליה, אבל לא שהוא החליט באמת שמצד ההוראה של התורה – דבר זה צריך להיעשות. הוא רק אומר שהיה לזה מקום, אבל הוא לא אומר שזה לא היה עבירה.

ופשוט, בימינו לא יכול להיות ענין כזה [של מעשה עבירה שיש לו מקום למעלה] בעניני עריות. בימינו בעניני עריות לא יכול להיות שיהיה לו שום מקום אף פעם. אין כזה דבר.